

dela, hihi! Tu, kadar pridem do osmega, da bi umrl, bi bilo najbolje, da bi ostalo še kaj za pogreb in svete maše, a ne vem, kako Bog obrne. Zakaj bi se drugi za mano trgali!»

»To je že res, a pazite! Navzdol gre lože kakor navzgor!« ga je posvaril dobrodušno adjunkt.

Košan se je prekanjeno nasmehljaj. »Nič ne skrbite, gospod! To že razumem jaz. Ej, bom že znal zatvarjati že, ko bi hotelo preveč drčati! Ali že greste?« je pogledal adjunkta obžalujoče, ko je ta vstal in mu nudil roko v slovo.

»No, pa z Bogom! Pa zame se le nič ne bojite!« je rekel, ko se je adjunkt opravičil, da mora iti. Odkril se mu je nerodno in se priklonil. Potem pa je zopet sedel in gledal zamišljeno predse na mizo. »Že razumem jaz to, nič se ne bojte, nič se ne bojte! Ej, vi ne poznate Košana! Če bi bilo treba, pa še enkrat navzgor!« se je nasmehljaj zadovoljno.

Sirota.

Vihar! vihar! Kako drevi,
kako se mimo hiš podi . . .
Dekle brez doma, brez imetja
po mestu išče si zavetja.
V palače vežo je stopila,
za hipec le se oddahnila —
»Vlačuga, v noč nazaj, nazaj!«
srdito zarohni lakaj.
In šla je . . . Gori zazvene
kozarci, čaše zdaj zlate,
v prostrani, jasni so dvorani
nocoj visoki gostje zbrani.

Potihnil nočni je vihar
in spet je vzhajal solnčni žar,
visoki gostje zadremali,
v blazinah mehkih so pospali.
A v reke kalnih je vodah
sirota našla tihi krov,
zaspala je na dnu valov.

Kristina.